

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Gfv.VII.30.323/2012/9.szám

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a 177. számú Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Faragó István ügyvéd által képviselt alperes ellen tagi hitel visszafizetése iránt a Fővárosi Bíróságon 26.G.42.379/2010. számon indult és a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.628/2011/6. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t

A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a felperes kielégítésére csak az alperes tárgyévi adózott eredményének, illetve a szabad eredménytartalékkal kiegészített tárgyévi adózott eredményének terhére kerülhet sor, feltéve, hogy az alperesnek a számviteli törvény szerint helyesbített saját tőkéje eléri a törzstőkéjét, és a kielégítés következtében sem csökken a törzstőke.

A Kúria kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.182.370 (egymillió-száznolcezerkettőezer-háromszázhetven) forint másodfokú- és 1.182.370 (egymillió-száznolcezerkettőezer-háromszázhetven) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak felhívásra 900.000 (kilencszázezer) forint fellebbezési és 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

i n d o k o l á s

A felperes a 128.000.000 Ft törzstőkével rendelkező alperes tagja, 2010. január 4-ig pedig önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője is volt. 2003-ban négy határozatlan időtartamú: január 14-én 21.000.000 Ft-ról, január 28-án 1.800.000 Ft-ról, február 6-án 1.200.000 Ft-ról, február 20-án 3.000.000 Ft-ról szóló, 2005-ben két határozott idejű: október 4-én, 2006. január 31-i lejáratú 1.000.000 Ft-ról, március 7-én 2009. szeptember 15-i lejáratú

38.400.000 Ft-ról szóló, ügyleti kamatfizetési kötelezettséget is tartalmazó, írásbeli kölcsönszerződést kötött az alperessel.

A határozatlan időtartamú szerződések felmondása, és a határozott idejű szerződés lejárta ellenére az alperes a felperesnek visszajáró, összesen 55.400.000 Ft kölcsönösszeget nem fizette meg és az ügyleti kamatfizetési kötelezettségének sem tett eleget.

Az alperes többi tagja is - üzletrészeik arányában - jelentős összegű tagi hitelt nyújtott. Az alperes az évente meghozott taggyűlési határozatok alapján, ezen hitelek után sem fizetett ügyleti kamatot.

2005-ben az alperes az O Bank Rt.-vel 50.000.000 Ft keretösszegű vállalkozói folyószámla hitelszerződést kötött, melyet a lejáratot követően kétszer újra megkötött. 2009-ben a C Bank Zrt.-vel 80.000.000 Ft keretösszegű folyószámla hitelszerződést írt alá. Ezen szerződésekben vállalta, hogy a pénzügyi intézet szerződésből eredő követeléseit a kielégítési sorrendben a tulajdonosok által részére nyújtott tagi hitelekkel megelőzik.

2010. február 2-án az alperes - valamennyi tagjának részvételével - taggyűlést tartott, amelyen elfogadásra került a 2009. évi üzleti beszámoló és a 2010. évi üzleti terv. Határozat született továbbá a felperes azon kérésének elutasításáról, amely az általa nyújtott kölcsönökből 11.000.000 Ft visszafizetésére irányult.

A 2009. évi üzleti beszámoló szerint az alperes 128.000.000 Ft jegyzett tőkéjével szemben, a saját tőkéje 120.901.000 Ft, az eredménytartaléka negatív előjellel 5.364.000 Ft, a mérleg szerinti eredménye, negatív előjellel 1.735.000 Ft volt. A felperessel szemben fennálló 57.000.000 Ft tagi kölcsöntartozás a rövid lejáratú kötelezettségek között, a többi taggal szembeni tartozás hátrasorolt kötelezettségként került feltüntetésre a mérlegben.

A felperes a 2010. február 15-én kelt, és az alperes részére 2010. február 23-án kézbesített levelében felszólította az alperest a vele szembeni teljes kölcsöntartozás, 55.672.208 Ft és kamatai megfizetésére. A 2010. március 8-án kelt, az alperes által 2010. március 16-án kézhez vett levelében utalt arra, hogy a megelőző felszólítással a határozatlan idejű szerződéseket felmondta, így azok is lejárttá váltak a határozott időtartamú szerződésekkel együtt. 15 napos határidőt adott a teljes tartozás kiegyenlítésére. E határidő eredménytelenül telt el.

A felperesi kölcsöntartozás kifizetését elutasító taggyűlési határozat hatályon kívül helyezése iránt a felperes keresetet nyújtott be, mely azonban jogerősen elutasítást nyert. Az általa, az alperessel szemben kezdeményezett felszámolási eljárást pedig a

bíróság végzésével megszüntette az adós fizetésképtelenségének hiánya miatt.

A felperes a módosított keresetében 55.400.000 Ft és az ezután járó ügyleti, valamint késedelmi kamatok megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Ptk. 526. §-a, 205. §-a és 198. § /1/ bekezdése alapján. Arra hivatkozott, hogy a peres felek között a Ptk. 523.§-a szerinti kölcsönszerződés jött létre. A határozatlan idejű szerződések felmondására, a határozott idejű szerződések lejártára tekintettel az alperes köteles visszafizetni részére a kölcsöntartozás összegét, annak kamataival együtt.

Az alperes a követelés időelőttiségre hivatkozással kérte a per megszüntetését, érdemben pedig a kereset elutasítását. Előadta, hogy az általa kötött banki hitelszerződés alapján fennálló kötelezettségének teljesítését megelőzően, a pénzintézet előzetes hozzájárulása nélkül a felperes tagi kölcsönét nem fizetheti vissza. Állította azt is, hogy a gazdasági társaságokról szóló 2006.évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 131. § /1/ bekezdése és 134. §-a értelmében nem teljesíthet kifizetést a felperes részére. Nincs ugyanis pozitív adózott eredménye, illetve szabad eredménytartalékkal kiegészített adózott eredménye, a saját tőkéje nem éri el a jegyzett tőkéjét. Ez okból vitatta, hogy a felperes követelése esedékessé vált, az alperesi késedelem fennáll. Vitatta a határozatlan idejű kölcsönszerződések szabályos felmondását. A 2003.évben kötött kölcsönszerződések alapján követelt ügyleti kamatok tekintetében elévülésre hivatkozva, csak a 2005.évtől esedékessé vált kamatokat ismerte el.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes módosított keresetének helyt adott. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 55.400.000 Ft tőkét, abból 10.000.000 Ft után 2003.január 24-től 2010.március 16-ig 8%-os, 1.800.000 Ft után 2003.január 28-tól 2010.március 16-ig 8%-os, 1.200.000 Ft után 2003.február 6-tól 2010.március 16-ig 8%-os, 3.000.000 Ft után 2003. február 20-tól 2010.március 16-ig 8%-os, 1.000.000 Ft után 2005.október 4-től 2006.január 31-ig évi 12,3%-os, 38.400.000 Ft után 2005.március 7-től 2009. szeptember 15-ig évi 12,3%-os, ügyleti kamatot, továbbá 16.000.000 Ft után 2010.április 1-től, 1.000.000 Ft után 2006.február 1-től, 38.400.000 Ft után 2009.szeptember 16-tól a kifizetésig terjedő időre, minden naptári fél év teljes idejére eső, a késedellemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 2.327.500 Ft perköltséget. Kötelezte továbbá a le nem rótt 900.000 Ft kereseti illeték megtérítésére is.

Határozatának indokolásában rögzítette: a felek között nem volt vitatott, hogy a felperes 55.400.000 Ft kölcsönt nyújtott az

alperesnek, és sem a tőke összeg, sem a szerződésekben kikötött üzleti kamatok visszafizetésére nem került sor.

A perbeli szerződések tartalmát vizsgálva az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy a követelés időelőttiségére hivatkozással nem volt helye a per megszüntetésének, a Pp. 130.§ /1/bekezdés f./ pontja, illetve a Pp. 157.§ a/ pontja alapján.

A Ptk. 240.§/1/ bekezdésében foglaltak szerinti szerződésmódosítás hiányában a tagi hitelszerződésekkel kapcsolatos taggyűlési határozatok, amelyek részben a tőke összeg, részben az üzleti kamatok kifizetésének megtagadásáról szóltak, nem voltak figyelembe vehetők a jogvita eldöntése során.

A 2005-ben, határozott időre kötött szerződések alapján, a lejárat napjával határozta meg a követelés esedékességét, 2006.január 31-ével, illetve 2009.szeptember 15-ével. A 2003-ban határozatlan időre kötött szerződések esetében a 2010.március 8-án kelt, az alperes által március 16-án kézhez vett felperesi levél felmondási nyilatkozatot magába foglaló tartalma alapján a kölcsönösszeg visszafizetésére vonatkozó kötelezettség teljesítését 2010.március 16-ától tekintette esedékesnek. Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy az alperest terhelő teljesítés esedékességének a szerződések lejártán túl, egyéb kikötött feltétele nem volt.

Rögzítette azt is, hogy a 2003-ban kötött kölcsönszerződések alapján az üzleti kamatok a főköveteléssel együtt - 2010. március 16-án - váltak esedékessé, ezért az azokra vonatkozó alperesi elévülési kifogás alaptalan volt, a Ptk. 527.§ (2)bekezdése, a Ptk. 324.§ /1/ és /2/ bekezdése, illetve 326.§ /1/bekezdése értelmében.

Mindezek után az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy az alperes jogszerűen tagadta-e meg a teljesítést, a kölcsönösszegek visszafizetését. Jogi álláspontja az volt, hogy az alperes és a bankja között létrejött folyószámla hitelszerződésekben írtak a kettőjük jogviszonyában irányadók. A tagi kölcsönszerződésekben arra vonatkozó kikötés hiányában, a tag részére történő visszafizetés a bank felé fennálló, megelőző fizetési kötelezettségre hivatkozással nem tagadható meg. A Gt. 134.§ illetve a 131.§ /1/ bekezdése alapján ugyancsak nem látott jogi indokot a teljesítés megtagadására.

Azt hangsúlyozta: a Gt. 134. §-a a 131. § /4/ bekezdésének megfelelő alkalmazását írja elő, azaz a tag és a társaság közötti polgári jogi szerződés alapján, a tag részére már teljesített kifizetés esetén, a tagot terhelő visszafizetési kötelezettség együttes feltételeit szabályozza. Az elsőfokú bíróság e feltételeket a Gt. 131.§ /1/ bekezdésében rögzítettek hiányában, a tag rosszhiszeműségében, a felelős társasági gazdálkodás követelményeivel való összeegyeztethetlenségben jelölte meg. Úgy ítélte, a Gt. ezzel szemben nem rendelkezik a tag és a társaság közötti polgári jogi szerződésből eredő fizetési kötelezettség teljesítésére vonatkozóan. Nem írja elő, hogy az a társaság

számviteli törvény szerinti beszámolója taggyűlési jóváhagyásával, az adott tárgyévi adózott eredmény és saját tőke ismeretében történhet meg, illetve válna esedékessé. A felperes követelése a társaság és a tag közötti tagsági jogviszonytól független. A szerződéses kötelezettség nem a számviteli törvényben meghatározott éves beszámoló jóváhagyásáról döntő taggyűlésre tartozó kérdés. A követelés esedékessé válása magából a kötelmi jogviszonyból, a szerződésből ered, ezért az alperes köteles megtéríteni a felperesnek a perbeli kölcsöntartozásokat az ügyleti kamatokkal együtt. A késedelembe esése miatt köteles továbbá a késedelmi kamatokat is megfizetni a Ptk. 298.§ a) és b) pontjai, illetve a Ptk. 301.§ alapján.

Ha utóbb, a szerződésszerűen történt kifizetés után, az adott, kifizetéssel érintett tárgyév, üzleti év gazdálkodásáról, a számviteli törvény szerint elkészített beszámoló alapján arra derül fény, hogy a Gt.131.§ /1/ bekezdésében írt feltételek nem álltak fenn, akkor merülhet csak fel a tag visszafizetési kötelezettsége.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást helyesnek, a levont jogkövetkeztetést tévesnek találta. Azt tartotta eldöntendő jogkérdésnek, hogy a felperes által nem vitatott összegben, ügyleti kamat kikötésével nyújtott, szabályosan felmondott, lejárt tagi hitel és járulékainak visszafizetésére van-e mód, ha a kifizetés Gt. 131. § /1/ bekezdésében előírt feltételei és a Gt. 134. §-ában írt gazdasági-pénzügyi feltételei nem állnak fenn.

Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a társaság és a tagja között létrejött polgári jogi szerződésből eredő kötelezettséget esedékességekor a szerződésnek megfelelően teljesíteni kell.

A Gt. 131. § /1/ és /4/ bekezdése, valamint a Gt. 134. §-a egybevetéséből azonban úgy ítélte, mivel a tagot terhelő visszafizetés alapja az, hogy a polgári jogi szerződés alapján történt kifizetést a Gt.131.§ /1/ bekezdésében írt feltételek hiányában teljesítette a társaság, (feltéve, hogy a tag rosszhiszeműsége és a Gt. 134. §-ában írt, a felelős társasági gazdálkodás követelményeivel való összeegyeztethetlenség is bizonyítást nyert) a társaságnak a kifizetés esedékességekor vizsgálnia kell a hivatkozott jogszabályi feltételek fennállását. Ha a tagi kölcsön visszafizetésének esedékessé válásakor a kifizetés lehetőségének jogszabályi feltételei valószínűsíthetők, azaz a társaság számviteli törvény szerint helyesbített saját tőkéje eléri a törzstőkét és a kifizetés eredményeként sem csökken az alá, valamint a kifizetés összeegyeztethető a felelős

gazdálkodás követelményeivel, a társaság köteles a tagja felé teljesíteni. Ha az utóbb elfogadott éves beszámoló adatai alapján mégis az lenne megállapítható, hogy a feltételek nem álltak fenn, a tagot - bizonyított rosszhiszemősége esetén - visszafizetési kötelezettség terheli.

Az ítélet tábla szerint, ha viszont már a kifizetéskor nyilvánvaló, hogy a visszatérítési igény feltételei azzal egyidejűleg, azonnal beállnának, gazdaságilag célszerűtlen és indokolatlan lenne az alperes fizetésre kötelezése.

Utalt arra, hogy mind az alperes által a felperesi tagi kölcsön visszafizetésének megtagadása alapjául hivatkozott 2009.évi mérleg, mind a másodfokú eljárás anyagává tett 2011.évi mérleg adatai alapján az állapítható meg, hogy egy alperest kötelező ítélet teljesítésére a Gt. 131.§ /1/ bekezdése nem adna lehetőséget és a kifizetés a felelős társasági gazdálkodás követelményeit is sértené. Az alperes alappal támasztana igényt a visszafizetésre, hiszen a felperes, mint a társaság tagja, tudott ezekről a körülményekről.

A másodfokú bíróság szerint ez a jogértelmezés felel meg a Gt.131-134.§-ával elérni kívánt hitelezővédelmi céloknak. A tagok, mint a saját cégükkel tagsági jogviszonyon kívül eső polgári jogi jogviszony szerződő felei részére történő kifizetések esetén, a társaság érdekeinek elsődlegessége, fizetőképességének megőrzése a fő szempont. Ez tagsági részesedésük értékének megóvása, megtartása révén saját érdekeiket is szolgálja. Hitelezőként, nem vitásan hátrányosabb helyzetbe kerülnek a cég kívülálló hitelezőivel szemben. Csak abban az esetben juthatnak hozzá lejárt követelésükhöz, ha arra a cég anyagi helyzete - a Gt. 131. § /1/ bekezdése és 134. § rendelkezései szerint - lehetőséget ad. A perbeli jogvitában ennek feltételei sem a kereset benyújtásakor, sem az ítélet meghozatalakor nem álltak fenn. A másodfokú bíróság mindezekre tekintettel az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását tartotta indokoltnak.

A felperesi fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra utalva kifejtette azt is, hogy a felperesi követelés engedményezése esetén sem kerülhetett volna sor az alperes marasztalására. A Ptk.329.§ /3/ bekezdése értelmében ugyanis az alperes az engedménnyel szemben érvényesíthette volna azokat a kifogásokat, amelyek az engedményező taggal szemben az engedményezésről való értesítéskor már fennállt jogalapon keletkeztek.

A másodfokú bíróság súlytalannak tartotta azt a felperesi érvelést is, hogy a tagi kölcsön visszafizetése nem érinti a saját tőkét. Véleménye az volt, hogy a Gt.134.§ által elérni kívánt cél csak akkor teljesülhet, ha a Gt.131.§ /1/ bekezdés utolsó mondatában foglaltak, miszerint nem teljesíthető kifizetés, ha a számviteli törvény szerint helyesbített saját tőke nem éri el, vagy a

kifizetés következtében nem érné el a társaság törzstőkéjét, minden a tag és a társaság közötti polgári jogi szerződésen alapuló kifizetésre alkalmazást nyer.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a Ptk. 523. § /1/ bekezdésére, illetve 526. §-ára alapított keresetét a másodfokú bíróság jogszabálysértő módon utasította el, tévesen értelmezte és alkalmazta a Gt. 131. és 134. §-át. Figyelmen kívül hagyta az ezekben meghatározott konjunktív tényállási elemek közül a felelős társasági gazdálkodás, illetve a tag rosszhiszeműségének követelményét. A felperes esetleges rosszhiszeműségét az alperesnek bizonyítania kellett volna a perben, ennek azonban nem tett eleget. A felperes hivatkozott arra is, hogy az Alaptörvény 28. cikke szerinti jogértelmezés eredményeként, figyelemmel a Tanács 77/91/EGK. 2. számú társasági jogi irányelvben, valamint a Gt. preambulumban megfogalmazott célokra a felperes hitelezőnek minősül, akit megilletnek a hitelezőket védelmező szabályok. Nem egyeztethető össze ezekkel az alapelvi célokkal és rendelkezésekkel az a jogértelmezés, amely alapján a társaság és a tag közötti polgári jogi ügylet szerencse elemet tartalmazó szerződéssé, a társaságnak nyújtott tagi kölcsön visszafizetésének határideje pedig bizonytalanná válna.

A felperes hivatkozott arra is, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 164. § /2/ bekezdését megsértve rendelt el hivatalból bizonyítást, amikor bekérte az alperes mérlegadatait tartalmazó beszámolóját, valamint megsértette a Pp. 121. § /1/ bekezdését is, mivel nem indokolta meg a CIB Bank Zrt. által nyújtott hitelkeret szükségessége körében tett megállapításait.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a Gt. 131. és 134. §-ainak helyes értelmezésével utasította el a felperes keresetét. A jogerős ítéletből nem az következik, hogy a felperes a tagi kölcsönigényét nem érvényesítheti az alperessel szemben, hanem az, hogy a kifizetésnek akkor van helye, ha annak a hivatkozott jogszabályi feltételei fennállnak.

A Kúria a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta és az alábbiak miatt jogszabálysértőnek találta.

A felülvizsgálati kérelem alapján kizárólag abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a Gt. 134. §-a és a Gt. 131. § (4) és (1) bekezdései alapján helye volt-e a felperes keresete elutasításának. Az alperes marasztalását az említett jogszabályok rendelkezései kizárták-e, annak ellenére, hogy a felperes bizonyította az alperessel kötött kölcsönszerződésekből eredő követelésének fennállását.

A Kúria egyetértett a másodfokú bírósággal abban: a Gt.131-134.§-ai a társaságtól kívül álló hitelezők védelmét szolgálják. Törzstőke leszállítást kivéve, tiltják a törzstőke terhére történő kifizetést a tagok javára akár tagsági, akár más, a társasággal létrejött polgári jogi jogviszonyuk alapján. A Kúria úgy ítélte, az ítélőtábla helytállóan foglalt állást abban a kérdésben is, hogy a tag részére a társaság által polgári jogi szerződés alapján teljesített kifizetések visszafizetésének a Gt. 134.§ folytán alkalmazandó Gt. 131.§ /4/ bekezdése szabályaiból az következik, hogy a társaságnak a kifizetéskor vizsgálnia kell, a teljesítést kizáró, a Gt. 131.§ /1/ bekezdésében írt feltételek nem állnak-e fenn. A Kúria szerint, azonban, ha a Gt. ezen rendelkezései alapján nyilvánvaló, hogy kifizetésre nem kerülhet sor, ennek jogkövetkezményei nem a polgári jogi szerződés alapján fennálló, perben érvényesített megalapozott igény elutasításával, hanem a követelés behajtásakor (végrehajtásakor) vonhatók le.

A perbeli jogvitában a Ptk. 523. § /1/ bekezdésének a kölcsönszerződésre vonatkozó szabályait kellett alkalmazni, mely szerint kölcsönszerződés alapján az adós köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni. A felperes bizonyította a perbeli kölcsönszerződések létrejöttét, tartalmát, lejártát, azaz az alperest terhelő, a keresettel érvényesített kölcsönösszeg visszafizetésére vonatkozó kötelezettséget.

A Kúria szerint - a másodfokú bíróság álláspontjával szemben - az alperesnek a Gt.131-134.§-ban írt feltételek re alapított védekezése nem teszi alaptalanná a felperes Ptk.523.§/1/ bekezdésére, illetve 526.§-ára alapított igényét, nem alapozza meg a kereset elutasítását. A társaságot terhelő kifizetés korlátait felállító Gt. 134. §, illetve 131. § szabályainak célja azzal valósul meg, ha a felperesi igény behajtására (végrehajtására) a tárgyévi adózott eredmény terhére kerül sor, feltéve, hogy a cég rendelkezik a törzstőkéjét meghaladó saját tőkével és a törzstőke ezen igény kielégítése következtében sem csökken.

A Kúria ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 216. §-ának megfelelő alkalmazásával - a rendelkező részben megfogalmazott pontosítással hagyta helyben.

A felülvizsgálati és a másodfokú eljárásban való pervesztessége miatt az alperes köteles a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint - figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdéseire, valamint az Itv. 46. § (1) bekezdésére és 50. § (1) bekezdésére - a felperesnek a másodfokú és a felülvizsgálati eljárásban felmerült, az általános forgalmi adót tartalmazó ügyvédi munkadíjból álló költségei megfizetésére, illetve a felek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési- és felülvizsgálati eljárási illeték viselésére.

Budapest, 2013. május 7.

Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes sk. a tanács elnöke, Dr. Osztovits

András sk. előadó-bíró, Dr. Csőke Andrea sk. bíró